

Sygn. akt I NKRS 13/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołania A. M. S.-M.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 17 listopada 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S., ogłoszonym
w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 311,

z udziałem T. W. L.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 24 maja 2022 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „KRS” lub „Rada”), uchwałą nr [...], z
dnia 17 listopada 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do
pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym
w S., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 311, na podstawie art. 3 ust.
1 u.KRS postanowiła: przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek

o powołanie T. L. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S. (pkt 1) oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. S.-M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S. (pkt 2).

W uzasadnieniu Rada wskazała, że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2021 r. pod poz. 311, zgłosili się: T. L. – sędzia Sądu Rejonowego w L. oraz A. S.-M. – sędzia Sądu Rejonowego w L..

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa 15 listopada 2021 r. odbył posiedzenie w celu przygotowania stanowiska w przedmiocie rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa kandydatów na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S., objęte niniejszym konkursem. Członkowie zespołu zapoznali się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, przeanalizowali je i omówili szczegółowo obie kandydatury, odbyli naradę i uznali, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie zespołu oddali na T. L.: 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”, a na A. S.-M.: 1 głos: „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”. W konsekwencji zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego, objęte niniejszym konkursem T. L.. Wniosek taki, w ocenie zespołu, był w pełni uzasadniony treścią załączonych ocen kwalifikacyjnych, informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, opiniami służbowymi, a także opinią Kolegium Sądu Okręgowego w S..

Zespół wyjaśnił, że przedstawiając powyższe, kierował się dyspozycją art. 35 u.KRS. W uzasadnieniu swojego stanowiska zespół wskazał,

że za rekomendowaniem T. L. przemawiały (ocenione łącznie): odpowiednie doświadczenie życiowe i staż zawodowy, pozytywna ocena jego pracy i kwalifikacji, bardzo dobre wyniki liczbowe i jakościowe orzecznictwa oraz poziom poparcia Kolegium Sądu Okręgowego w S.

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała natomiast, że podejmując niniejszą uchwałę, wzięła pod uwagę, że kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 p.u.s.p. Rada, dokonując oceny kandydatów, kierowała się także kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów opiniami przełożonych, a także uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Rada podzieliła stanowisko zespołu i uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie T. L. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S..

W uzasadnieniu Rada przedstawiła sylwetki obojga kandydatów.

T. L. urodził się w 1978 r. w S.. W 2003 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...], z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od 21 czerwca do 30 września 2004 r. oraz od 1 kwietnia 2005 r. do 31 marca 2006 r. pracował na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Okręgowym w S.. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w S., we wrześniu 2006 r. złożył egzamin sędziowski z ogólnym wynikiem dobrym plus. Z dniem 1 listopada 2006 r. został mianowany przez Ministra Sprawiedliwości referendarzem sądowym w Sądzie Okręgowym w S.. Orzekał w Ośrodku Migracyjnym Ksiąg Wieczystych Sądu Okręgowego w S.. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 18 marca 2010 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w L.. Orzeka w I Wydziale Cywilnym. Od kwietnia 2021 r. wykonuje czynności sędziego w Sądzie Okręgowym S., w ramach delegacji udzielonej przez Ministra Sprawiedliwości. Orzeka w I Wydziale Cywilnym tego Sądu.

Kandydat podnosi kwalifikacje uczestnicząc w szkoleniach zawodowych. W 2018 r. ukończył z wynikiem bardzo dobrym studia podyplomowe w zakresie prawa cywilnego i gospodarczego (w Wyższej Szkole [...], w P.). Pozytywne opinie

o kandydacie sporządzili Prezes Sądu Rejonowego w L. oraz Przewodniczący I Wydziału Cywilnego tego Sądu.

Ocenę kwalifikacji T. L. sporządził D. L. – sędzia Sądu Okręgowego w S., który zaznaczył, że: sprawy rozpoznawane przez kandydata miały różny stopień trudności i obejmowały szerokie spektrum spraw cywilnych, metodyka jego pracy jest właściwa, a jedyne zastrzeżenia (w niektórych sprawach) budzi częstotliwość odraczania rozpraw. Jakość co do zasady, nie budzi większych zastrzeżeń i świadczy o dobrym przygotowaniu zawodowym. Wyniki statystyczne sędziego nie odbiegają od średniej krajowej, a w 2020 r. nieznacznie je przewyższyły. W konkluzji opiniujący podkreślił, że T. L. posiada niezbędną wiedzę i kwalifikacje, aby objąć stanowisko sędziego sądu okręgowego i pozytywnie ocenił jego kandydaturę.

W ocenie Rady A. S.-M. posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego sądu okręgowego, jednak w niniejszej procedurze konkursowej nie spełnia wszystkich kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie do powołania Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

A. S.-M. urodziła się w 1980 r. w P.. Od września 1999 r. do czerwca 2004 r. pracowała jako lektor języka angielskiego w szkole językowej w P.. W 2004 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...], z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. W latach 2004-2007 pracowała na stanowisku nauczyciela języka angielskiego w szkole językowej w K.. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w K., początkowo pozaetatowej, a następnie etatowej, we wrześniu 2007 r. złożyła egzamin sędziowski z ogólnym wynikiem dobrym. Od 8 października 2007 r. do 20 maja 2014 r. była zatrudniona na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Okręgowym w K.. Obowiązki wykonywała w: II Wydziale Karnym, IV Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz VII Wydziale Cywilnym Odwoławczym. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 kwietnia 2014 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w L.. Orzeka w Wydziale Cywilnym. W 2017 r. była jednokrotnie delegowana do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Okręgowym w S. przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...]. Kandydatka podnosi

kwalifikacje uczestnicząc w szkoleniach zawodowych. W 2002 r. brała udział w wymianie międzynarodowej (B., M., USA). Posiada doświadczenie dydaktyczne zdobyte podczas prowadzenia zajęć z zakresu prawa w Centrum Kształcenia [...], im. [...], K. oraz w Centrum Nauki [...], w Ł. Filia w K. (w latach 2006-2007).

Pozytywne opinie o kandydatce sporządzili Prezes Sądu Rejonowego w L. oraz Przewodniczący I Wydziału Cywilnego tego Sądu.

Ocenę kwalifikacji A. S.-M. sporządziła H. K.-J. – sędzia wizytator do spraw cywilnych Sądu Okręgowego w S.. Zaznaczyła, że kandydatka rozpoznawała różnorodne sprawy, przy czym korekty sądu drugiej instancji, które się zdarzały, zwykle nie były istotne, a w przypadku spraw uchylonych miały wręcz charakter losowy, pozostając raczej w granicach indywidualnej oceny orzecznika. Pani sędzia opanowała wpływ, utrzymując w 2019 r. poziom krajowy, a w 2020 r. nieznacznie go przewyższając. Poziom stabilności jej orzecznictwa utrzymywał się na poziomie średniej wydziałowej i był nieznacznie wyższy poziomowi krajowego. Opiniująca stwierdziła, że analiza przedstawionych do zbadania akt potwierdza wnioski płynące z pozytywnych opinii służbowych i z wcześniejszej, również pozytywnej, oceny kwalifikacji kandydatki, sporządzonej na potrzeby innego postępowania konkursowego.

W dalszej kolejności Rada dokonała porównania kandydatów wskazując, że dokonała oceny kandydatów na podstawie załączonych materiałów, ocenianych indywidualnie. Rada podkreśliła, że jest wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i możliwość nadania decydującego znaczenia określonym, wybranym kryteriom ustawowym, na podstawie których podejmuje uchwałę. Od stanu faktycznego konkretnej sprawy zależy, jakie kryteria są stosowane przez Radę w danym postępowaniu, w szczególności co do rozpatrywanych łącznie kryteriów, na które składają się: kwalifikacje, doświadczenie zawodowe, poparcie środowiska sędziowskiego oraz dane potwierdzające zdobycie umiejętności dodatkowych.

Rada stwierdziła, że oboje uczestnicy postępowania, pretendujący do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S., spełniają formalnie wszystkie kryteria wyboru. Zadaniem Rady było zatem

przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru tej osoby, która spełnia wszystkie kryteria – oceniane łącznie – najpełniej i w najwyższym stopniu.

Rada wskazała, że kierując się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów, wyżej oceniła T. L.. Kandydat ten, w ocenie Rady, posiada odpowiednie doświadczenie zawodowe, a jego praca i kwalifikacje zostały ocenione pozytywnie. W porównaniu do kontrkandydatki T. L. legitymuje się zdecydowanie dłuższym stażem orzecznictwem (na stanowisku referendarza sądowego i sędziego), posiada znacznie większe doświadczenie w pełnieniu obowiązków sędziego sądu okręgowego (zdobyte podczas orzekania w ramach stałej delegacji w Sądzie Okręgowym w S.). A. S.-M., również posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe, ale legitymuje się krótszym stażem orzecznictwem (od 2014 r.), a obowiązki sędziego sądu okręgowego pełniła jednorazowo, w 2017 r.

Rada wskazała, że uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Okręgowego w S., które podczas posiedzenia 6 września 2021 r. zaopiniowało T. L. jednogłośnie pozytywnie, oddając: 5 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”, natomiast A. S.-M. – pozytywnie, oddając: 4 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”. Kandydat wybrany przez Radę uzyskał zatem jednogłośnie poparcie tego gremium.

Reasumując, Rada wskazała, że w jej ocenie wybrany kandydat T. L. posiada odpowiednie kwalifikacje merytoryczne i doświadczenie zawodowe, a także stosowną wiedzę prawniczą, dając rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzecznictwem na stanowisku sędziego sądu okręgowego. O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej T. L. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, w szczególności doświadczenie zawodowe, w tym w pełnieniu obowiązków sędziego sądu okręgowego, łączny staż orzecznictwem oraz wnioski płynące z oceny kwalifikacji, jak i z opinii służbowych, a także jednogłośnie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w S..

Na posiedzeniu Rady w dniu 17 listopada 2021 r. na T. L. oddano 12 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się” (przy udziale 13 osób), w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów; na A. S.-M. oddano 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 12 głosach

„wstrzymujących się” (przy udziale 14 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

A. S.-M., na podstawie art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS wniosła odwołanie od powyższej uchwały, zaskarżając ją w całości. Odwołująca się zarzuciła:

1. obrazę prawa unijnego materialnego, tj. art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 15 ust. 1 i ust 3 akapit drugi Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i art. 41 ust. 1 i 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (KPPUE), ustanawiających zasadę otwartości organów Państwa Członkowskiego UE, zasadę dostępu do dokumentów i przejrzystości prac danej jednostki, podczas gdy postępowanie przeprowadzone w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi kandydatur na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w S. przeczyło zasadzie otwartości i transparentności działania organu ją przeprowadzającego, tj. KRS, jako że zarówno sposób procedowania Rady – tak w zespole członków KRS zwanym zespołem opiniującym, jak i w składzie plenarnym, jak również kryteria przyjęte przez Radę za podstawę opiniowania, były nieprzejrzyste i różniły się w stosunku do poszczególnych kandydatów;

2. obrazę prawa materialnego, tj. art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9a ust. 1, art. 11a ust. 2 pkt 2, art. 11a ust. 4-5, art. 11b ust. 7, art. 21 ust. 2 i art. 33 ust. 1, art. 31 ust. 1 u.KRS oraz art. 34 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6, § 16 ust. 1 oraz § 18 ust. 1-8 załącznika do uchwały nr 265/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (Regulamin), a także w zw. z art. 6 i art. 13 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (EKPC), które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez:

- a. niewłaściwe zastosowanie, a właściwie brak zastosowania art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9 ust. 1-3, art. 11a ust. 2 pkt 2 i ust. 4-5, art. 11b ust. 7, art. 11d ust. 1-5, art. 21 ust. 1 i 2, art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 1 i z art. 37 ust. 1 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 Regulaminu, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. wydanie zaskarżonej uchwały przez KRS, która – podobnie jak zespół opiniujący –

była nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją, w konsekwencji czego czternastu członków Rady nie było uprawnionych do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie (podobnie jak – dwóch sędziowskich członków zespołu opiniującego), w tym w opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów (w ramach zespołu opiniującego), w głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu uchwały;

b. rażącą obrazę art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9a ust. 1-3, art. 11a ust. 2 pkt 2 i ust. 4-5, art. 11b ust. 7, art. 11d ust. 1-5 u.KRS, poprzez niewłaściwe zastosowanie przejawiające się w uznaniu, iż obecny członek Rady Sędzia M. N. spełniał kryteria do wyboru jego kandydatury na członka Rady, podczas gdy nie miał on poparcia wymaganej ustawą liczby 25 sędziów i został nienależycie obsadzony, w konsekwencji czego również Rada – dla której kadencja członków Rady jest wspólna – jest nienależycie obsadzona, wobec wadliwego i nieskutecznego powołania Sędziego M. N., tj. powołania w sposób sprzeczny z ustawą, w konsekwencji czego jako członek Rady nie był on uprawniony do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym w głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu uchwały, co skutkuje nieważnością samej uchwały;

c. naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP Rada przedstawiła wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w S. innego uczestnika, a nie Odwołującego się;

d. naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, co doprowadziło do zaniechanie rozpatrzenia kandydatury Odwołującej się w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS i w konsekwencji podjęcia uchwały dowolnej w stopniu rażącym – sprzecznej z dostępnym KRS materiałem dowodowym, z pominięciem rzetelnej prezentacji

podczas posiedzenia Zespołu członków KRS 15 listopada 2021 r. istotnych okoliczności i dokumentów wskazujących na kwalifikacje Odwołującej się – co skutkowało pominięciem w uchwale Krajowej Rady Sądownictwa z 17 listopada 2021 r., z naruszeniem prawa w stosunku do odwołującej się i wybór kandydata o kwalifikacjach znacznie niższych od Odwołującej się, co do których Rada wystąpiła do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w S.;

e. naruszenie art. 42 ust. 1 art. 33 ust. 1, 35 ust. 2 u.KRS poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w rezultacie zaniechanie przytoczenia, w kontekście przyjętych przez KRS kryteriów wyboru, jakichkolwiek argumentów prawnych i faktycznych przemawiających za wyborem kandydata na Sędziego Sądu Okręgowego w S. przedstawionego ostatecznie z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu, w tym także wbrew ustaleniom wcześniejszych etapów rekrutacji, co wskazuje na przekroczenie przez KRS granic swobodnego, racjonalnego uznania i pozbawia możliwości dokonania rzetelnej kontroli prawidłowości rozumowania KRS, przedstawienia relewantnych prawnie motywów podjęcia uchwały z 17 listopada 2021 r. oraz stanowi potwierdzenie braku wszechstronnego rozważenia sprawy, co wyraża się w:

- niewskazaniu jakichkolwiek przyczyn, dla których KRS zdecydowała się przedstawić z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu Sędziego Sądu Okręgowego w S. kandydata wskazanego w pkt 1 zaskarżonej uchwały, oprócz lakonicznego stwierdzenia, iż spełnia on kryteria wskazane w art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS, zaś drugi kandydat tychże kryteriów nie spełnia;

- niepełnym przedstawieniu kandydatury Odwołującej się i pominięcie szeregu okoliczności istotnych z punktu widzenia przyjętych przez KRS kryteriów oceny z art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS, które wskazywały; że jej kandydatura jest lepsza, aniżeli kandydatura drugiego kandydata;

- niewyjaśnieniu powodów, dla których KRS przyjęła, że Odwołująca się nie spełniła – przeciwnie aniżeli wybrany kandydat – ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS;

3. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ istotny na orzeczenia, nadto w odniesieniu do poszczególnych naruszeń, skutkujące nieważnością postępowania poprzez:

a. naruszenie art. 21 ust. 1 i 2 u.KRS, art. 31 ust. 1 u.KRS, art. 34 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 załącznika do uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa poprzez błędne przyjęcie, iż doszło do skutecznego przyjęcia stanowiska zespołu oraz podjęcia zaskarżonej uchwały KRS, gdy tymczasem Rada (a w ślad za tym zespół) nie była należycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP członków Rady, o których mowa w art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP, a także powołania Sędziego M. N. na członka Rady w sposób sprzeczny z treścią art. 11a ust. 2 pkt 2 u.KRS, co mając na uwadze udział w posiedzeniu oraz głosowanie tego sędziego skutkuje nieważnością postępowania;

b. naruszenie art. 35 ust. 1 u.KRS w związku 18 pkt 5 i 6 Regulaminu poprzez niesporządzenie i nieprzedstawienie Radzie listy rekomendowanych kandydatów, a jedynie wyników głosowania Zespołu; co stanowi wymóg ustawowy nie tylko sporządzenia takiej listy, ale i wskazania kolejności rekomendowanych kandydatów na liście, w razie gdy jest więcej niż jeden kandydat, która to kolejność wymaga uzasadnienia, czego również nie sporządzono wobec braku listy; wymóg sporządzenia rekomendowanej listy kandydatów dotyczy zgłoszenia więcej niż jednego kandydata na jedno stanowisko;

c. naruszenie art. 31 ust. 2b i ust. 2d w.zw. z art. 34 ust. 1 u.KRS poprzez podjęcie prac zespołu opiniującego przed upływem pełnych 21 dni od chwili przedstawienia Ministrowi Sprawiedliwości informacji o wyznaczeniu zespołu opiniującego i informacji o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, podczas gdy przepis wyraźnie wskazuje, iż zespół nie może przyjąć stanowiska, a tym samym – pracować nad jego przyjęciem przed upływem owych 21 dni;

d. naruszenie art. 33 ust. 1 u.KRS zw. z § 18 ust. 7 i 8 Regulaminu KRS, które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez przyjęcie, iż stanowisko zespołu opiniującego nie ma charakteru uchwały w sprawie indywidualnej i nienadanie

wynikowi tego głosowania formy uchwały; podczas gdy Krajowa Rada Sądownictwa w każdej sprawie indywidualnej podejmuje uchwały, niezależnie od tego, czy ich przedmiotem jest opinia, wyrażenie stanowiska, wyrażenie zgody, wyrażenie sprzeciwu czy skierowanie wniosku do innych organów, przy tym nie budzi żadnych wątpliwości, postępowanie w przedmiocie zaopiniowania kandydatur uczestników postępowania ma indywidualny, jako że dotyczy indywidualnych uprawnień konkretnej osoby; ponadto naruszenie 18 ust. 8 Regulaminu KRS polegające na sporządzeniu uzasadnienia tejże uchwały, zwanej przez zespół stanowiskiem, lakonicznego, nieodnoszącego się do poszczególnych Uczestników postępowania i nieprzedstawiającego konkretnych argumentów uzasadniających wybór kandydatów rekomendowanych przez Zespół i powstrzymanie się od udzielenia rekomendacji Skarżącej; skoro uchwały Zespołu opiniującego nie zostały do chwili obecnej sporządzone, a istnieje regulaminowy wymóg sporządzenia ich na piśmie, nie zostały udokumentowane w protokole, który nie był sporządzony w momencie przystąpienia przez Radę do opiniowania kandydatów, a stosowne dokumenty zgodnie z regulaminem nie zostały dołączone do akt sprawy Odwołującej się, to stanowi to naruszenie zasady jawności, transparentności procedowania przez Radę, to naruszenie o charakterze rażącym, skoro Radzie nie były udostępnione podjęte przez Zespół uchwały, a obrady Rady opierały się na wyłącznie ustnej relacji Przewodniczącego Zespołu;

e. naruszenie art. 42 ust. 1 i 3 w zw. z art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z § 23. ust. 1 Regulaminu KRS, które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez niedoręczenie Odwołującej uchwały zespołu opiniującego kandydatów wraz z uzasadnieniem (nazwanej stanowiskiem), ale również niedoręczenie o sposobie wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego, co uniemożliwia kontrolę instancyjną tejże uchwały;

f. naruszenie art. 42 ust. 2. w zw. z art. 33 ust. 1 u.KRS, stanowiącego, poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały obejmującej rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego z przytoczeniem w treści tegoż uzasadnienia argumentów odnoszących się do kandydatów, które nie były przedmiotem rozważań członków KRS na posiedzeniu plenarnym 17 listopada 2021 r., w jednoczesnym braku przytoczenia argumentów;

które na posiedzeniu plenarnym w dniu 17 listopada 2021 r. były podnoszone przez członków zespołu opiniującego jako argumenty przemawiające za pozytywną oceną rekomendowanego ostatecznie kandydata i nieprzedstawieniem do rekomendacji Odwołującej się, a przy tym przytoczenie w uzasadnieniu uchwały argumentów mających uzasadnić rekomendację konkretnego kandydata i brak rekomendacji Odwołującej się w sposób nierzetelny i wybiórczy, co uniemożliwia poznanie ostatecznych i autentycznych motywów, które legły u podstaw niezarekomendowania Odwołującej się na wolne stanowisko Sędziego Sądu Okręgowego w S. oraz podstaw zarekomendowania Sędziego T. L.;

g. naruszenie art. 29 ust. 1 i 2 w zw. z art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z § 23 ust. 1 regulaminu KRS, które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez uniemożliwienie Odwołującej się czynnego udziału w postępowaniu dotyczącym przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego, w szczególności wobec niezawiadomienia Skarżącej o zmianie terminu posiedzenia Rady i uniemożliwienie jej wzięcia udziału w posiedzeniu Rady z 16 na 17 listopada 2021 r., czym naruszono podstawowe uprawnienie uczestnika postępowania, jakim jest prawo udziału w sprawie, a także skutkowało pozbawieniem możliwości obrony praw Skarżącej;

h. naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury na dzień 17 listopada 2021 r. bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Odwołującej się i konkurującego z nią kandydata, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu S. innego uczestnika a nie Odwołującej się;

- brak rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu

na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w S. innego Uczestnika, a nie Odwołującej się;

- brak porównania i omówienia na posiedzeniu w dniu 17 listopada 2021 r. ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur, co skutkowało przedstawieniem Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w S. innego uczestnika a nie Odwołującej się;

- oparcie Uchwały podjętej w dniu 17 listopada 2021 r. na stanowisku zespołu, wydanym bez wymaganego przepisami prawa uzasadnienia odnoszącego się do indywidualnych cech każdego z kandydatów (a zatem naruszającego art. 34 ust. 3 u.KRS) oraz wydanym bez ustalenia listy rekomendowanych kandydatów i w wymaganej prawem formie, co skutkowało podjęciem na posiedzeniu w dniu 17 listopada 2021 r. uchwały mimo braku oceny kandydatur według jednolitych kryteriów i dalej, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w S. innego uczestnika, a nie Odwołującej się;

- oparcie Uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, przedstawionych członków KRS na posiedzeniu w dniu 17 listopada 2021 r. przez członków zespołu opiniującego, mimo dostępu do pełnych danych o Odwołującej się w oparciu o posiadany materiał dowodowy, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w S. innego uczestnika postępowania, a nie Odwołującej się;

- nierzetelne i pobieżne przedstawienie kandydatur, przyjęcie stanowiska zespołu oraz podjęcie uchwały zwanej stanowiskiem zespołu w czasie posiedzenia zespołu opiniującego, które trwało zaledwie 10 minut, a przy tym bez wykorzystania wszelkich (a nawet większości przewidzianych prawem możliwości służących: (i) dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz (ii) wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości, co skutkowało przedstawieniem

w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w S. innego uczestnika, a nie Odwołującej się;

- brak własnych ustaleń Rady w odniesieniu do Odwołującej się poprzez poprzestanie na argumentacji przedstawionej przez Zespół opiniujący i skwitowanie odznaczającego się przebiegu służby stanowiskiem zespołu o braku rekomendacji, w efekcie czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w S. innego uczestnika, a nie Odwołującej się;

i. naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Odwołującej się i jej kontrkandydata w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów podjęcia uchwały, co uniemożliwia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Odwołującej się jest mniej wartościowa od kandydatury drugiego z uczestników, w stosunku do którego zaskarżoną uchwałą przedstawiono Prezydentowi Rzeczypospolitej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w S., a także poprzez zaprezentowanie w uzasadnieniu zaskarżonej rodzajowo innych argumentów niż te, które zostały podniesione przy prezentacji sylwetki Odwołującej się oraz sylwetki drugiego kandydata na posiedzeniu plenarnym w dniu 17 listopada 2021 r. i pominięcie w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonej uchwały tych argumentów, które zostały podniesione przy prezentacji sylwetki Odwołującej się oraz sylwetki drugiego kandydata na posiedzeniu plenarnym w dniu 17 listopada 2021 r., tj. oparcie uzasadnienia zaskarżonej uchwały o ustalenia faktyczne nie znajdujące odzwierciedlenia w przebiegu posiedzenia plenarnego Rady dnia 17 listopada 2021 r., w efekcie czego niemożliwym staje się poznanie tych motywów podjętej przez członków KRS decyzji, które rzeczywiście legły u podstaw jej podjęcia w dniu 17 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie, jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

Stosownie do art. 44 ust. 3 u.KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c. Zgodnie natomiast z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozprawę tylko nieważność postępowania. Podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). Stosownie zaś do treści art. 44 ust. 1 zd. pierwsze u.KRS odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 8 października 2014 r., III KRS 45/14).

Odnosząc się do zarzutów dotyczących nienależytej obsady KRS wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, wskazać należy, że wyrokiem z 25 marca 2019 r., K 12/18 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że „art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 84) jest zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.”. Tym samym Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że KRS ukształtowana w wyniku wyboru 15 jej członków przez Sejm RP, jest organem ukształtowanym prawidłowo, zgodnie z Konstytucją. W konsekwencji zarzuty dotyczące nieprawidłowej procedury nominacyjnej oparte na nieprawidłowym ukształtowaniu tego organu, są niezasadne.

Podkreślić należy, że wyroki Trybunału Konstytucyjnego, na mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji RP ma moc powszechnie obowiązującą i jest ostateczny.

Sąd Najwyższy uznał za niezasadny także zarzut naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP przez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydata na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz

zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Celem art. 60 Konstytucji jest zapewnienie równości szans dla osób podejmujących starania o pełnienie funkcji w służbie publicznej; realizacja art. 60 Konstytucji z jednej strony wymaga od ustawodawcy ustanowienia regulacji materialnoprawnych, określających przejrzyste kryteria selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, a z drugiej strony nakazuje stworzenie odpowiednich gwarancji proceduralnych, zapewniających weryfikowalność decyzji w sprawie naboru do służby. Brak odpowiednich procedur kontrolnych i odwoławczych stanowić może istotną przeszkodę w stosowaniu przyjętych reguł, a tym samym naruszać będzie konstytucyjny wymóg traktowania starających się o dostęp do służby na jednakowych zasadach (zob. wyroki TK: z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008, nr 4 poz. 63; z 29 listopada 2007 r., SK 43/06, OTK-A 2007 nr 10, poz. 130; z 8 kwietnia 2002 r., SK 18/01, OTK ZU 2002, nr 2, poz. 16; z 14 grudnia 1999 r., SK 14/98, OTK ZU 1999, nr 7, poz. 163; z 9 czerwca 1998 r., K 28/97, OTK ZU 1998, nr 4, poz. 50).

Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, winna obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Artykuł 32 ust. 1 Konstytucji statuuje z kolei zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Dlatego kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się

do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Wbrew twierdzeniom Odwołującej się Rada w kontrolowanym postępowaniu nominacyjnym nie uchybiła standardom konstytucyjnym równego dostępu do służby publicznej. Rada wskazała kryteria, które zdecydowały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury Odwołującej się na urząd sędziego Sądu Okręgowego w S.: „kandydat rekomendowany uzyskał wyższe oceny z egzaminów, ma dłuższy staż orzecniczy, uzyskał wyższe poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w S. oraz ma większą stabilność orzecniczą.”

Podobnie ocenić należało zarzuty braku zachowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i brak zastosowania jasnych kryteriów wyboru kandydata. Rada nie ma obowiązku szczegółowego wskazania okoliczności, które uzasadniają stwierdzenie, że Odwołujący się nie wypełnia w sposób wystarczający – w ocenie Rady – kryteriów oceny kandydata na Sędziego Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 25 maja 2015 r., III KRS 19/15; z 4 grudnia 2014 r., III KRS 67/14). Wbrew twierdzeniom Odwołującej się Rada wskazała jednoznacznie kryteria, które jej zdaniem kandydat rekomendowany wypełnia w sposób wyższy niż Odwołująca się. Kryteria wskazane przez Radę są jasne a ich zastosowanie przez Radę nie budzi wątpliwości.

Podkreślić należy, że Rada dysponowała pełną dokumentacją załączoną przez kandydatów do zgłoszeń, dotyczącą m.in. wykształcenia, doświadczenia zawodowego, opinii kwalifikacyjnych, szkoleń oraz dorobku naukowego. Na podstawie tak zgromadzonego materiału, zarówno zespół jak i Rada dokonali oceny Odwołującej się oraz kontrkandydata. Zarówno zespół, jak i Rada zdecydowali o rekomendowaniu T. L. i nierekomendowaniu Odwołującej się, wskazując w uzasadnieniu te same kryteria i okoliczności.

Podkreślić także należy, że wybór kryteriów i sposób ich zastosowania należy do swobodnej decyzji Rady, ograniczony wyłącznie ustawą. Rada sama decyduje, które kryteria w danym postępowaniu nominacyjnym uzna za kluczowe. Ocena doboru kryteriów, a także znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie poszczególnych kandydatów stanowi wyłączną kompetencję Rady (wyrok Sądu Najwyższego z 5 września 2013 r., III KRS 210/13).

Uznanie KRS oznacza, że w określonym stanie faktycznym kilka alternatywnych decyzji dotyczących wyboru kandydata przedstawianego z wnioskiem o powołanie do Prezydenta RP może być dopuszczalnych, a sama okoliczność, że zewnętrzny obserwator (w tym również Sąd Najwyższy) postrzegałby innego kandydata jako wypełniającego oceniane łącznie przesłanki wymienione w art. 35 ust. 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o jego powołanie, nie jest wystarczająca dla stwierdzenia sprzeczności uchwały z prawem. Wybór kandydatów nie może jednak pomijać zgromadzonej w sprawie dokumentacji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 listopada 2019 r., I NO 19/19).

Odnosząc się natomiast do zarzutów naruszenia przez KRS Regulaminu dotyczących prac Zespołu, stwierdzić należy, że dwuetapowy sposób postępowania jest proceduralnym wyrazem realizowania przez Radę zasady wszechstronnego rozważenia sprawy. W pierwszym etapie postępowanie wyjaśniające prowadzi zespół Rady, którego zadaniem jest przygotowanie materiałów niezbędnych do podjęcia przez Radę uchwały w przedmiocie rozstrzygnięcia konkursu na określony w ogłoszeniu Ministra Sprawiedliwości urząd. Zespół dokonuje sprawdzenia zgłoszeń pod względem formalnym, bada czy materiały są kompletne, a w przypadku stwierdzenia, że materiały nie są kompletne, wzywa do ich uzupełnienia, dokonuje wysłuchania kandydatów. Jeśli na stanowisko sędziowskie albo asesorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów (art. 35 ust. 1 u.KRS). Przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS). Zespół może zatem rekomendować więcej niż jednego kandydata. Zwieńczeniem prac zespołu, wbrew twierdzeniom Odwołującej się, nie jest uchwała, a ten etap postępowania nominacyjnego nie jest poddawany odrębnej kontroli sądowej. Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu powołanego do przygotowania sprawy indywidualnej do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady (art. 31 ust. 1 u.KRS).

Drugi etap postępowania odbywa się na posiedzeniu plenarnym Rady, na którym członkowie zespołu przedstawiają swe stanowisko, odpowiadają na pytania, odbywa się debata poprzedzająca podjęcie uchwały. Wszyscy członkowie Rady mają dostęp do materiałów przedłożonych przez kandydatów w toku postępowania nominacyjnego. Mogą oni zatem, po zapoznaniu się z materiałami, dokonać odmiennej oceny kandydatów, co ma odzwierciedlenie w głosowaniu. Podczas posiedzenia Rady członkowie zabierają głos, zadają pytania, co również może mieć wpływ na decyzję o głosowaniu za innym kandydatem niż wskazany przez zespół. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie ma wątpliwości, że choć przepis art. 35 ust. 2 ustawy odnosi się wprost do zespołu, to z wykładni systemowej i funkcjonalnej wynika, że ma on również zastosowanie do plenarnej oceny kandydatów przez Radę. Ponieważ ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa nie zawiera regulacji nakazującej stosowanie innego trybu postępowania w razie rozpatrywania jednej tylko kandydatury, ani też nie wskazuje innych kryteriów oceny do takiej sytuacji, należy przyjmować, że zarówno zespół, jak i Rada *in pleno*, obowiązane są w takim postępowaniu oceniać kandydata według kryteriów z art. 35 ust. 2 ustawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 23 października 2014 r., III KRS 55/14). Resumując, Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu, ma jednak obowiązek wziąć to stanowisko pod uwagę w ramach wszechstronnego rozważenia sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 marca 2012 r., III KRS 1/12, OSNP 2013, nr 3-4, poz. 47). Do wyłącznej decyzji Rady należy także wysłuchanie kandydatów, którzy – wbrew twierdzeniom Odwołującej się – nie biorą udziału w posiedzeniu Rady dotyczącym postępowania nominacyjnego w którym biorą udział.

W przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny, dlaczego te, a nie inne, kryteria miały charakter decydujący, w szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17).

W dalszej kolejności Sąd Najwyższy rozważył zarzuty dotyczące prawidłowości uzasadnienia zaskarżonej uchwały. Zgodnie z treścią art. 42 ust. 1

u.KRS uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Rada jest zatem zobligowana do wyjaśnienia wszystkim kandydatom, jakimi kryteriami kierowała się przy wyborze kandydatów. Uzasadnienie decyzji Rady ma na celu umożliwienie kandydatom porównania swojej kandydatury z innymi (objaśnienie, dlaczego inni kandydaci, zdaniem Rady, okazali się lepsi) oraz zweryfikowanie czy zachowane zostały wszystkie zasady proceduralne postępowania nominacyjnego, w tym zastosowanie ustawowych kryteriów wyboru kandydatów w sposób jednolity, co poddaje się osądowi w toku postępowania sądowego. Co do zasady jedynie uzasadnienie uchwały pozwala Sądowi Najwyższemu dokonać oceny prawidłowości kierowania się przejrzystymi i jednolitymi kryteriami w sposób, który nie stanowiłby konkurencyjnej oceny merytorycznej przez Sąd Najwyższy. Wprawdzie art. 42 ust. 1 u.KRS nie określa wymogów co do treści uzasadnienia, to nie oznacza to, że jego treść może być jakakolwiek lub sprowadzać się do gołosłownego zapewnienia o zastosowaniu przejrzystych i obiektywnych kryteriów oceny. Jak sama nazwa wskazuje, treść uzasadnienia ma wskazywać na okoliczności, które daną decyzję czynią zasadną (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

W rozpoznawanej sprawie Rada wskazała, że po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, podzieliła stanowisko zespołu. W uzasadnieniu uchwały Rada przedstawiła sylwetki obojga kandydatów. W uzasadnieniu Rada przedstawiła sylwetki obojga kandydatów oraz dokonała porównania kandydatów. Jako kryteria decydujące o wyborze kandydata, Rada wskazała oceny kwalifikacyjne oraz doświadczenie zawodowe. Rada wyjaśniła, że kierując się powyższymi kryteriami wyżej oceniła T. L.. Kandydat ten, w ocenie Rady, posiada odpowiednie doświadczenie zawodowe, a jego praca i kwalifikacje zostały ocenione pozytywnie. „W porównaniu do kontrkandydatki T. L. legitymuje się zdecydowanie dłuższym stażem orzeczniczym (na stanowisku referendarza sądowego i sędziego), posiada znacznie większe doświadczenie w pełnieniu obowiązków sędziego sądu okręgowego (zdobyte podczas orzekania w ramach stałej delegacji w Sądzie Okręgowym w S.). A. S.-M., również posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe, ale legitymuje się krótszym stażem orzeczniczym (od 2014 r.), a obowiązki sędziego sądu okręgowego pełniła jednorazowo, w 2017 r.”

Powyższe uzasadnienie w sposób jasny i wyczerpujący wyjaśnia motywy decyzji Rady o wyborze i rekomendowaniu T. L. na urząd Sędziego Sądu Okręgowego w S.. Wobec powyższego Sąd Najwyższy uznał za niezasadne zarzuty odnoszące się do treści uzasadnienia uchwały.

Za niezasadne Sąd Najwyższy uznał także zarzuty dotyczące prac zespołu i postępowania przed KRS na etapie przygotowania sprawy do przedstawienia jej na posiedzeniu plenarnym KRS. Podkreślić należy, że dwuetapowy sposób postępowania jest proceduralnym wyrazem realizowania przez Radę zasady wszechstronnego rozważenia sprawy. W pierwszym etapie postępowanie wyjaśniające prowadzi zespół Rady, którego zadaniem jest przygotowanie materiałów niezbędnych do podjęcia przez Radę uchwały w przedmiocie rozstrzygnięcia konkursu na określony w ogłoszeniu Ministra Sprawiedliwości urząd. Zespół dokonuje sprawdzenia zgłoszeń pod względem formalnym, bada czy materiały są kompletne, a w przypadku stwierdzenia, że materiały nie są kompletne, wzywa do ich uzupełnienia, dokonuje wysłuchania kandydatów. Jeśli na stanowisko sędziowskie albo asesorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów (art. 35 ust. 1 u.KRS). Przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS). Zespół może zatem rekomendować więcej niż jednego kandydata. Lista rekomendowanych kandydatów nie może być utożsamiana z uchwałą Rady, o której mowa w art. 21 ust. 1 i 2 u.KRS. Nadto zespół może rekomendować jednego kandydata, nie rekomendując żadnego z pozostałych kandydatów, a w konsekwencji na liście rekomendowanych kandydatów – na skutek udzielonego w głosowaniu poparcia – umieścić tylko nazwisko jednego kandydata (tak jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie).

Drugi etap postępowania odbywa się na posiedzeniu plenarnym Rady, na którym członkowie zespołu przedstawiają swe stanowisko, odpowiadają

na pytania, odbywa się debata poprzedzająca podjęcie uchwały. Wszyscy członkowie Rady mają dostęp do materiałów przedłożonych przez kandydatów w toku postępowania nominacyjnego. Mogą oni zatem, po zapoznaniu się z materiałami, dokonać odmiennej oceny kandydatów, co ma odzwierciedlenie w głosowaniu. Podczas posiedzenia Rady członkowie zabierają głos, zadają pytania, co również może mieć wpływ na decyzję o głosowaniu za innym kandydatem niż wskazany przez zespół. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie ma wątpliwości, że choć przepis art. 35 ust. 2 ustawy odnosi się wprost do zespołu, to z wykładni systemowej i funkcjonalnej wynika, że ma on również zastosowanie do plenarnej oceny kandydatów przez Radę. Ponieważ ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa nie zawiera regulacji nakazującej stosowanie innego trybu postępowania w razie rozpatrywania jednej tylko kandydatury, ani też nie wskazuje innych kryteriów oceny do takiej sytuacji, należy przyjmować, że zarówno zespół, jak i Rada *in pleno*, obowiązane są w takim postępowaniu oceniać kandydata według kryteriów z art. 35 ust. 2 ustawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 23 października 2014 r., III KRS 55/14). Resumując, Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu, ma jednak obowiązek wziąć to stanowisko pod uwagę w ramach wszechstronnego rozważenia sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r., III KRS 1/12, OSNP 2013, nr 3-4, poz. 47).

Rada obraduje na posiedzeniach plenarnych (art. 20 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS). Obrady są transmitowane za pośrednictwem Internetu, chyba że Rada podejmie uchwałę o wyłączeniu jawności posiedzenia (art. 20 ust. 1 zdanie drugie ustawy o KRS). Szczegółowy tryb działania Rady określa Regulamin Krajowej Rady Sądownictwa stanowiący załącznik do uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. 2019, poz. 192; dalej: „regulamin”). Zgodnie z § 10 regulaminu posiedzenia Rady odbywają się niepublicznie, chyba że Rada postanowi inaczej. Zgodnie natomiast z § 7 regulaminu Rady Przewodniczący Rady może zapraszać na posiedzenia osoby spoza Rady, których obecność jest uzasadniona przedmiotem posiedzenia. Zaproszone osoby mogą za zgodą Przewodniczącego Rady i po przyjęciu porządku posiedzenia zabierać głos i udzielać wyjaśnień. Na mocy § 10 regulaminu Rada posiada

uprawnienie do samo decydowania o formie odbywania posiedzeń plenarnych: z wyłączeniem jawności albo jawnie. Zasada ta wyłącza możliwość bezpośredniej obserwacji przebiegu obrad zarówno przez publiczność, jak też przez prasę i inne środki masowego przekazu (INTERNET). Dotyczy to całości przebiegu posiedzeń plenarnych, przy czym ostateczne stanowisko w tej kwestii regulamin pozostawił Radzie.

Zasada wyłączenia jawności posiedzeń Rady nie wyłącza dostępności dokumentów i materiałów stanowiących przedmiot posiedzenia Rady, w tym protokołów posiedzeń plenarnych Rady na zasadach określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej. Kwestie te zostały szczegółowo uregulowane w rozdziale 4 regulaminu KRS „Ogłaszanie informacji publicznych dotyczących postępowania przed Radą w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa”. Stosownie do § 24 ust. 1 regulaminu KRS imiona i nazwiska kandydatów, stanowisko zespołu oraz uchwałę Rady w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego wraz z uzasadnieniem, po jej uprawomocnieniu się, umieszcza się w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa. Na stronie internetowej Krajowej Rady Sądownictwa zamieszcza się nieprawomocną uchwałę, o której mowa wyżej. Ponadto Przewodniczący Rady zarządza zamieszczenie na stronie internetowej Rady stanowisk, opinii oraz innych uchwał Rady lub ich publikację w inny sposób (§ 25 regulaminu). w zaniechaniu poinformowania o terminie posiedzenia KRS, na którym rozpatrywana była jej sprawa – 18 listopada 2020 r. Odnosząc się do powyższego Sąd Najwyższy wyjaśnia, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy Odwołująca się nie może powoływać się na brak wiedzy o terminie posiedzenia Rady wyznaczonego na 18 listopada 2020 r. Zgodnie z § 11 regulaminu Rady, uczestnika postępowania informuje się o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa, przez zamieszczenie stosownej informacji w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa. Poinformowania można dokonać również za pośrednictwem systemu teleinformatycznego albo poczty elektronicznej. Dodać należy, że wykładnia funkcjonalna unormowania art. 29 ust. 2 ustawy o KRS nie może być utożsamiana z wezwaniem na posiedzenie Rady, ani zawiadomieniem o takim posiedzeniu

w znaczeniu, jakie tym instytucjom nadaje k.p.c. Wspomniana informacja nie służy bowiem umożliwieniu uczestnikowi postępowania obowiązkowego lub dobrowolnego stawiennictwa na posiedzenie tego organu, gdyż poza przypadkami skorzystania przez Radę z możliwości wezwania na posiedzenie celem wysłuchania uczestnika postępowania, posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa odbywają się bez udziału uczestników postępowania. Stąd też nie można czynić Radzie zarzutu naruszenia przepisów o trybie informacyjnym, które to naruszenie rzutowałoby na wynik sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 6 marca 2013 r., III KRS 70/13).

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania, Sąd Najwyższy orzekł zatem o jego oddaleniu na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.

[as],